

SAKSFRAMLEGG

Sakshandsamar: Ingebjørg Vamråk	Arkivkode:
Arkivsaksnr: 20/833	Løpenr: 20/8793
Sakstype: Politisk sak	

SAKSGANG

Styre, utval, komité m.m.	Møtedato	Saksnr
Formannskapet	15.10.2020	041/2020
Kommunestyret		

Sal av konsesjonskraft - delegering av mynde til rådmannen

15.10.2020 Formannskapet:

Handsaming i møtet:

Rådmannen sitt framlegg vart samrøystes vedteke.

FORM- 041/2020 Vedtak:

Rådmannen får delegert mynde til å inngå avtalar om sikring av pris for sal av konsesjonskraft, innanfor ein middels/låg risikoprofil.

Rådmannen sitt framlegg til vedtak:

Rådmannen får delegert mynde til å inngå avtalar om sikring av pris for sal av konsesjonskraft, innanfor ein middels/låg risikoprofil.

Kort om saka

Det har vore tradisjon for at administrasjonen gjer avtalar om inngåing av kontrakter for sal av konsesjonskraft, slik at ein oppnår ein garantert minstepris, i alle høve for deler av krafta. Praksisen er basert på ei fullmakt som personal- og økonomiutvalet (formannskapet) gav rådmannen i 2006. Det går ikkje fram av kommunen sitt delegeringsreglement at rådmannen har delegert mynde til å inngå slike kontrakter. Dersom noverande praksis skal halda fram, vil det vera ønskeleg å formalisera rådmannen sitt mynde i delegeringsreglementet.

Bakgrunn

Samnanger kommune har 22 321,1 MWh/år som kommunen kan selje. Problemstillinga er at dersom ein unnlet å sikre pris på framtidig levering av kraft, kan ein risikere å sitje igjen med svært låge inntekter på salet av konsesjonskrafta.

Kommunen har dermed to hovudalternativ:

1. Å selje til såkalla «spotpris», som betyr den til einkvar tid gjeldande marknadsprisen, og
2. Å heilt eller delvis sikre prisen, på kort eller lang sikt. Under dette alternativet kan ein velje fast pris, eller ein garantert minstepris.

Rådmannen sitt syn er at Samnanger kommune bør velje alternativ 2, og at spørsmålet er korleis prissikringa bør innrettast, både kva gjeld val av risikoprofil og tidshorisont på kontraktene. Til dette kjem spørsmålet om det skal gjevast delegert mynde til rådmannen, til å inngå kontrakter innanfor ei gitt ramme.

Å «sikre prisen» inneber heilt konkret å gjere avtalar om pris på framtidig sal. Denne type kontraktar blir omsette i det ein kan kalle ein likvid marknad, meir presist at kontraktene dagleg blir handla i stort omfang. Det er difor lett å inngå kontraktene. Samnanger kommune kunne dermed ha handla i kontraktene sjølve, men det er krevjande å følgje med på kraftmarknaden, i ein elles hektisk kvardag. Kommunen har difor avtale med ein aktør som kan handle på vegne av kommunen, og gje råd. Denne aktøren får sine inntekter gjennom ein pris per KWh, noko som betyr at inntekta ikkje er knytt til straumprisen.

Denne aktøren kan gje Samnanger kommune ein garantert minstepris på krafta, eller ein fast pris. Fast pris innbeber at ein inngår terminkontrakt på framtidig pris, og at det er denne prisen som gjeld. Då veit kommunen ved kontraktsinngåing, nøyaktig kva inntekt kommunen vil ha, på krafta so mer seld.

Kva gjeld alternativet «garantert minstepris», er det viktig å forstå rasjonalet til denne aktøren som då blir kommunen sin kontraktsmotpart på sal av krafta. Kommunen kan velje ein så høg garantert minstepris som denne aktøren er villig til å tilby. Lat oss til dømes tenkje oss ein garantert pris på 27 øre per kilowatttime (KWh) for all krafta kommunen vil selje. Frå kontraktsmotparten si side inneber dette at han er utsett for ein stor risiko, ved å ha garantert Samnanger kommune denne høge prisen. For å sikre seg mot tap, vil motparten måtte gå ut i marknaden og inngå avtalar på maksimumspris, på til dømes 80 % av konsesjonskrafta vår. Dette inneber at det kommunen kan få ta del i ein eventuell prisoppgang på 20 % av krafta. Under dette alternativet vil kommunen dermed få den avtalte minsteprisen på 27 øre per KWh for all krafta, pluss ein eventuell prisauke på 20 % av krafta.

Lat oss så tenkje oss at kommunen i staden inngår avtale om pris på til dømes minimum 22 øre per KWh. For motparten inneber dette langt lågare risiko, noko som i sin tur tilseier at han treng å sikre sin pris på til dømes 50 % av konsesjonskrafta. I så fall vil kommunen, for dei resterande 50 % av konsesjonskrafta, kunne ta del i ein eventuell prisoppgang, samtidig som kommunen er sikra minimum 20 øre per KWh for all krafta. Om det ikkje blir nokon prisoppgang, har kommunen tapt differansen mellom 22 og 27 øre per KWh.

Vurderingar og konsekvensar

Sett frå rådmannen sin ståstad er det viktig for ein kommune ikkje å bevege seg over i ein risikoprofil som kan oppfattast som om kommunen driv spekulasjon med innbyggjarane sine midlar. Det er difor rådmannen sitt syn at kommunen bør sikre prisen på eit middels/høgt prisnivå, og heller akseptere at kommunen dermed ikkje får store ekstraintekter som følgje av ein eventuell prisoppgang. Dette har òg samband med eit behov for å kunne planlegge den kommunale drifta. Om ein ser hen til døma ovanfor, tilseier dette å sikre prisen ein stad kring 24-26 øre per KWh, dersom ein vel garantert minstepris. Fast pris vil som hovudregel ha lågare eller same risikoprofil som dette.

Når dette er sagt, er det viktig å vere merksam på at det ikkje er naudsynt å sikre prisen på ein årshorisont. Kva gjeld prising av framtidskontrakter så er det naturleg nok slik at forventninga er det som dannar prisen. Men det er likevel sannsynleg at dei historisk låge prisane ein ser no, påverkar prisen kommunen kan få på lang sikt (6-12 månader). Meir konkret er det sannsynleg at å binde ein pris på eit års tidshorisont no, når prisen er historisk låg, gjerne kan føre til at kommunen får ein dårlegare pris enn om kommunen valde kortare kontrakter. Etter rådmannen sitt syn bør difor ei eventuell delegering av mynde til rådmannen, heller rette seg mot tidshorisont på kontraktene, enn mot å kunne auke risikoprofilen på kommunen sine kontrakter.

Så langt har utgreiinga handla om dagens situasjon. Men om ein skal lage eit regelverk, er det viktig at dette òg høver i andre tider. Lat oss difor tenkje oss ein situasjon der kraftprisane er høge. I slike

tilfelle vil gevinsten ved å velje ein høg risikoprofil venteleg vere lågare, i tydinga at om ein vel å sikre prisen på eit relativt lågt nivå, og dermed ta del i prisoppgang, så vil sjansen for å tene på prisoppgang vere relativt liten, på grunn av motparten sitt behov for å sikre seg mot nedgang. Dette tilseier, etter rådmannen sitt syn, at kommunen bør velje låg/middels risikoprofil òg under forhold der prisen på kraft er høg. Men tilsvarande argumentasjonen ovanfor, om tidshorisont på kontraktene, så kan det bli aktuelt å inngå avtalar på kortare tidshorisont enn eit år.